

KNIHA VÝSLEDKOV

napísal Ray Sherwin

Predslov

Tento zaujímavý príspevok k praxi a teórii sigílií si určite zaslúži štvrté vydanie. V ňom nájdete niektoré dômyselné vylepšenia praktík a princípov vyvinutých veľkým anglickým mágom Austinom Osmanom Spareom. Táto kniha je v podstate praktická rozširujúca sada k dnes už klasickej sigilizačnej technike, ktorá aj vhodne opakuje originál v prostom jazyku.

S občerstvujúcou prísnosťou nám Sherwin pripomína, že démoni sú veľmi skutočné osobné slepé miesta, ktoré by aspirujúci magik mohol a mal prekonávať denným režimom odhodlanej magickej a hmotnej aktivity. Z neredukcionistačkej stránky ukazuje, ako sa základné techniky mysle – sigilizácia dajú rozvinúť do celých rituálov kompletne aj s očistnými technikami, mantrami a derviškým krútením, aby tak vytvorili dlhšie a mocnejšie ríty.

Sherwin diskutuje o teórii sigílií a predstavuje základný mechanizmus objavený Spareom, vysvetľuje jednou ranou aj celú plejádu zdanlivo bizarných analogických postupov starých kúzelných kníh. Tento postreh je míľnikom v histórii magického myslenia. Človek môže vždy poznať rozdiel medzi tými magikmi, ktorí tomu porozumeli a tými, ktorí nie. Očistný rituál osten chaosu je užitočným prídavkom do magického repertoáru chaotika, napriek jeho odkazom na dnes už spornú teóriu veľkého tresku. Podobne pri zjavnej singularite „ja“ v Sherwinovom modeli nadvihne chaotik obočie alebo dve, ale to môže len vyprovokovať ďalšiu diskusiu a výskum na túto tému.

Skupinový rituál pre kolektívne abstraktné sigílium zaujalo moju pozornosť, zdá sa, že prekračuje obmedzenie jedného operátora klasickej sigilizačnej techniky. Nepochybne bude výzvou pre mnohé experimenty skupín viacerých presvedčení.

Toto je predovšetkým kniha prístupných praktických techník. Kúpte si ju, študujte ju a používajte ju. Pomer praktizujúcich magikov k zberateľom magických kníh je pravdepodobne 1: 100. Dúfajme, že táto kniha pomôže napraviť situáciu.

Pete Carroll.

PRVÁ KAPITOLA

Od prvého vydania Knihy výsledkov v roku 1978 sa sigilizácia stala populárnym, i keď trochu podceňovaným prístupom k určitým typom čarodejníctva. V mojom osobnom postoji k mágii vystupuje sigilácia výrazne, no sotvakedy v izolácii, keďže jej úspech sa silno opiera o ostatné aspekty magického umenia. Azda bude najlepšie hneď na počiatku tejto krátkej knihy predostrieť prehľad, ktorý ukáže relatívnu dôležitosť sigílií (z môjho pohľadu), predtým ako sa pustíme podrobne do ich zostavovania a používania.

Vždy som mal v podozrení guru systém a systém magických hierarchií. Aby sme predišli

zdlhavej argumentácii v tomto bode, postačí povedať, že podľa mojej skúsenosti magické rády s tendenciou k tomuto typu herézy z akýchkoľvek dôvodov vždy bojujú proti jednotlivcovi v prospech rádu, najmä keď sa objaví konflikt, ale tiež úskočne, len z princípu. Keďže mágia je individuálny podnik, jednotlivec musí byť vždy prvoradej dôležitosti a každý, kto to popiera, usiluje o zisk alebo moc, alebo nepozná nič lepšie.

Je vždy rozumné počúvať to, čo majú druhí ľudia povedať, ale rozhoduje a koná sa v súlade s princípom pohodlia, rozkoše a účinnosti po uskutočnení individuálnych experimentov. Udržiavať v centre vlastnej magickej činnosti skôr ako nasledovať svojráznosti, ktoré niekto druhý považuje za užitočné, pomáha tiež udržať sa bdelym proti náhodnému osvojovaniu dogiem a narábania s nimi ako s osobnými pravdami.

Toto je jediný spôsob ako si uvedomiť, že viery nie sú trvalé koncepty, ale zameniteľné komodity, ktoré môže mág (a iní) ovládať a manipulovať k svojmu prospechu. Keď sa ho niekto spýta „Čomu veríš?“, magik hovoriac zo svojho pokojného streda by mal byť pri všetkej čestnosti schopný odpovedať: „Neverím ničomu“. S touto prázdnu tabuľou k dispozícii môže potom prijímať a odhadzovať viery, ako sa mu to zdá vhodné. Mnohé z techník užitočných na dosiahnutie tohto stavu som zapracoval do prekladu *Zlatých slov Pytagorových*, ktoré sú obsiahnuté v *Divadle mágie*. Základom tohto systému je pitva alebo prísne a systematické sebaspytovanie.

Existujú dva základné typy magických techník, jeden ťa dostane do vlastnej hlavy a druhý ťa dostane z nej von. V niektorých prípadoch, napríklad vírenie, môžu byť dosiahnuté oba účinky podľa úmyslu magika. Bubnovanie, drogami navodený tranz a niektoré druhy mantier sú gnostické techniky, spadajúce tiež do tejto kategórie. Techniky, ktoré telo spomaľujú, ásany, zmyslová deprivácia a tak ďalej, sa hodia najviac na hľadanie dovnútra a techniky, ktoré telo vzrušujú, sú najužitočnejšie pre dynamickú projekciu navonok.

Mystik by mal mnoho čo povedať k zjavnej dualite týchto vecí. Ja už nemám čo dodať, s výnimkou toho, že jednotlivec by mal experimentovať s čo najväčším množstvom techník, aké môže nájsť alebo vymyslieť, aby vzápätí odhodil tie, ktoré sa zjavne nehodia z akéhokoľvek dôvodu. Môže potom sústrediť svoju pozornosť na ovládnutie zvyšných techník. Denné cvičenie techník nemusí byť vykonávané v magickej nálade a o týchto cvičeniach treba povedať, že sa nimi dá zaoberať, ako sa zaoberá kalanetikou alebo praktickejšími formami telesnej jógy. Akonáhle je technika zvládnutá, môže byť s dôverou použitá počas rituálnej mágie ako takej. Magik pokúšajúci sa použiť nezvládnutú techniku počas rituálnej práce tak koná na vlastné nebezpečenstvo. Prinajlepšom bude jeho rituál neúčinný. V menej optimistickom prípade bude opúšťať chrám, cítiac sa väčším bláznom ako keď doňho vchádzal, čo je pri jeho vývoji jasný krok späť, ktorému je najlepšie sa vyhnúť.

Každému, kto začína používať metódy tohto druhu, by som doporučil stanoviť denný režim, program kombinujúci prísnosť a rozkoše. Podrobný písomný záznam pomáha udržiavať perspektívu a je neoceniteľnou pomôckou pri premostovaní medzery medzi výkonom a schopnosťou, to jest medzi súčasnou možnosťou a osobným očakávaním. V iných disciplínach, napríklad jóge, človek trénuje každý deň a po každom cvičení telo reaguje tým, že sa stáva ohybnejším. Mysel' je však jemnejšia ako telo. Jedinými dôvodmi, prečo človek nie je schopný zaujať niektorú jogínsku polohu, je vrodená fyzická nemožnosť alebo stuhnutosť kĺbu, ktorý môže byť cvičením uvoľnený. Ale existujú celé rady dôvodov, prečo

človek nedosiahne dobré výsledky v ostatných oblastiach svojho života a ich ovládnutie je tým, čo sa nazýva „mágia“.

V mágii nie sú žiadne nové metódy, existujú iba prerobené a vycibrené staré. Proces sebaintegrácie, odstraňovania neuróz prostredníctvom meditácie a odreagovania sa je v podstate rovnaká metóda, aká sa používa na prinútenie samého seba k väčším veciam. Slovo „evolúcia“ bolo dohnané hnutím „new age“ v tomto kontexte až k smrti, ale stále zostáva najvýstižnejším slovom, aké máme.

Človek je lenivý tvor podliehajúci zvyku. Lenivosť môže byť doposiaľ skutočne jedným z hlavných dôvodov pre jeho evolúciu, nabádajúc ho, ako sa to skutočne muselo stať, vymýšľať ľahšie spôsoby na prežitie, akými sú podmienky, v ktorých sa sám ocitol. Zvyk, i v zložitých činnostiach znižuje množstvo koncentrácie potrebné pre vykonanie úlohy. Jednoduchý prostriedok uchopujúceho palca musel vyžadovať veľké množstvo koncentrácie v čase, kedy sa táto schopnosť začala vyvíjať, podobne ako to muselo byť v prípade vývoja trojrozmerného videnia a začiatkov súvislého myslenia a reči. V dávnych časoch to boli práve jednotlivci najschopnejší využívať tento vývoj, na ktorých sa hľadelo ako na magikov – tí čo vedeli rýchlo bežať, vyrábať nástroje s väčšou dokonalosťou alebo spájať pozorovania a zručnosť na vytváranie ideografov – stále však boli rýchlo napodobovaní tými, ktorých schopnosti boli len o niečo menej vyvinuté. Tí, čo toho neboli fyzicky a duševne schopní, neprežili.

Vo veľkom meradle sa činnosti ako uchopovanie palcom a trojrozmerné videnie stali zvyklosťami. Určite na ne nepotrebujeme myslieť a v druhom prípade je extrémne ťažké obrátiť proces a vidieť všetko v plochom rozmere.

Zvyk znižuje stupeň koncentrácie potrebnej pre vykonávanie akejkoľvek úlohy a uvoľňuje tak schopnosť koncentrácie pre uplatnenie v iných oblastiach a je to táto, dnes už takmer nepoužívaná schopnosť nepoužívaná, pretože už nevyžaduje údržbu organizmu, ktorá poskytuje kľúč k systému mágie, ktorý považujem za najužitočnejší. Tu máme rezervoár možnej koncentrácie, ktorá sa nevyužíva. Pretože je človek lenivým tvorom zvyku, uprednostňuje pohodlie pred dobrodružstvom, stázu pred pohybom, vo fyzickom aj duševnom zmysle slova. Iba najväčšie mysle prelomia túto stázu, aby vytvorili niečo nové, vitálne a podstatné. Pre veľkú väčšinu, ktorá môže vidieť svoje vlastné schopnosti len počas zriedkavých momentov neobyčajnej lucidity, život beží úplne normálne, najvyššia bytosť je odmietnutá v prospech zvykovej.

Magik sa tradične nútil robiť tie veci, ktorým by jeho osobnosť kázala počkať až do zajtra. Táto metóda zlyhala, pretože sa opierala o zavedenie nových zvykov, hoci skôr uložených samým sebou ako náhodných, bez udania ich cieľov.

Hovorí sa, že existuje cenzúrny mechanizmus, ktorý nám zabraňuje podávať výkon plných schopností. Či je tento mechanizmus vnímaný ako funkcia svätého anjela strážneho, ako prirodzená a potrebná mentálna bariéra alebo, ako to niektorí vnímajú, ako činnosť démonov alebo mimozemšťanov obývajúcich myseľ, zjavným cieľom magika je ho obísť alebo zničiť. Magik musí zmapovať svoje vedomie zvnútra, zotierať cenzúrny mechanizmus proporčne k zvyšovaniu svojho sebapoznania, až pokým neprestane zasahovať do jeho celkovej stratégie.

Prvou taktikou na dosiahnutie tohto cieľa je katalóg činností. Je mnoho dôvodov, prečo veci robíme – naozaj, niekedy považujeme za zábavné robiť niečo úplne bez dôvodu. Magik musí analyzovať každú činnosť, ktorú vykoná, a uspokojivo si vysvetliť dôvod každého činu, pokým sa jeho myseľ nezačne rozjasňovať prostredníctvom zvyšovania dovolených činností a poklesu nedovolených činností. V tom bode bude vykonávať želané a potrebné činnosti (dovolené) a nebude sa skláňať pod nánosom zvyku alebo apetítu. Možných dôvodov pre vykonanie alebo vynechanie akejkoľvek činnosti je niekoľko:

1. **Potreba:** Zdravie, blaho, príjem, evolúcia/vývoj. Posledná kategória môže byť zavádzajúca. Činnosti, akými sú čítanie alebo robenie čohokoľvek, čo by mohlo byť klasifikované pod hlavičkou rozvoja. Magik by mal byť pri ich analýze neľútostný.

2. **Zvyk:** Fajčenie je zrejmý príklad. Ponechajúc bokom otázku zdravia, ktorá sa nevzťahuje na všetky návykové činnosti, je potrebné identifikovať len návykové činnosti. Tie môžu byť potom rozdelené do návykov, ktoré zasahujú do funkcií kategórie 1 a do tých, čo tam nezasahujú. V každom prípade by mal magik upustiť od ich vykonávania.

3. **Apetít:** Obsahuje jedenie, pitie, sex, zneužívanie drog a každú činnosť, ktorej jediným cieľom je stimulovať organizmus nejakým spôsobom nesprávnym vo vzťahu k potrebám nevyhnutnosti alebo prírody.

4. **Strach:** To znamená strach z následkov nevykonania určitých činností.

5. **Lenivosť:** Každá z vyššie uvedených kategórií môže patriť aj do tejto, dokonca aj príjem. Človek, ktorý používa bežnú prácu ako ospravedlnenie pre nerobenie vecí, ktoré skutočne robiť potrebuje, je úradník, ktorý sa nikdy nestane Einsteinom.

6. **Chýbajúca sebadôvera:** „Nespravím jedlo, pretože nie som dobrý kuchár“. Z donútenia sa môže každý stať Robinsonom Crusoeom. „Nie som dobrý telepat“ nie je dostatočným dôvodom prečo to neskúsiť – a azda uspieť.

7. **Zabíjanie času:** Činnosti, ktoré slúžia len na zabavenie, pokým nenastane čas na vykonanie dôležitejších aktivít.

Ďalšie dôvody môžu byť uvedené ako a) frajerina, b) pýcha, c) túžba potešiť, d) ambície – obyčajne podmienený alebo samopodmienený reflex, ktorý neslúži ničomu inému ako naplneniu b alebo c, e) stádovitý komplex (robiť to, čo robia druhí) a f) podnet – odozva.

Skúmanie a kritická analýza vlastných činov sú vrcholne dôležité, ale nemôžu sa odohrávať vo vákuu. Pre magika zručného v metódach zaklínania a sigilizácie je najľahším spôsobom, ako sa oboznámiť a zničiť jemné triky mysle, ktoré mu zabraňujú plne využívať jeho schopnosti, personifikovať ich ako démonov, každého s jeho vlastným menom a sigíliom.

Aby sme boli zhovievaví k tradičnej mágii, môže byť, že ak praktikant evokuje Behemota, démona potešení žalúdku, a potom ho zapudzuje, snažil sa tým pochopiť svoj vlastný nadmerný apetít a tým sa ho zbaviť. Ale ak by to aj tak bolo, operácia takejto izolovanej povahy by mala mať malý alebo žiadny trvalý účinok. V každom prípade, identifikovať sa

s démonom stvoreným niekým iným prináša malý úžitok, keďže jeho ponímanie sa pre rozličných jednotlivcov isto manifestuje rozličnými spôsobmi alebo v niektorých prípadoch vôbec žiadnym.

Množstvo ranných meditácií vyprodukuje zoznam kategórií činností, ako bolo ilustrované vyššie. Dovoľené činnosti uvedené v kategórii 1 nemusia byť personifikované, ale všetky ostatné by mali byť pomenované a vybavené sigíliom. Mená a sigíliá môžu byť úplne ľubovoľné alebo môžu byť vytvorené slovnými asociáciami alebo podobnými metódami.

Po identifikácii týchto démonov sa magik musí usadiť, aby pozoroval ich činnosť, ktorá samotná už môže negovať účinky niektorých z nich. Na zničenie tých, ktorí sú nepotlačiteľní, však musí prijať denný režim, cyklus činností, ktoré nielen napomôžu ich analýze, ale zabezpečia doplnkové činnosti na posilnenie jeho pôvodnej stratégie.

V tomto štádiu ešte nemusí byť zrejмый úžitok takeého podrobného sledovania vlastných činností. To, že takáto práca nevyhnutne posmeľuje magika, aby robil niečo, čo už zamýšľal celé roky, je iba vedľajším produktom, pokiaľ teda také niečo nie je funkciou kategórie 1. Podstatným je, aby nedovoľené činnosti boli rozpoznané na základe svojej povahy a nezasahovali do funkcií kategórie 1, prítomných alebo navrhovaných.

Typickou funkciou kategórie 1 je jedenie. Ak zomriem od hladu, pretože som príliš lenivý, aby som si zakúpil jedlo, je to výsledkom zasahovania démona kategórie 5. Mój inštinkt sa v takomto prípade vždy ukáže silnejším ako on, pretože mechanizmus prežitia, integrálna funkcia kategórie 1 nie je ovplyvňovaný démonickými útokmi tohoto druhu. Ak by som sa stal tučným a nezdravým, ako výsledok spojeného útoku démonov kategórie 5 a 3, prípad by už nebol taký zreteľný. Ťažko postihnuté funkcie kategórie 1 sa môžu brániť len prostredníctvom sledovania možnej katastrofy a aplikácie vôle. Toto je typ problémov, s ktorým sa občas potýka každý, ale pri konfrontácii s problémom „Prečo nemôžem vykonať psychokinézu?“, ďalšou možnou funkciou kategórie 1 (ponechajúc bokom otázku koncentrácie) riešenie musí byť jedno alebo kombinácia z nasledovných:

- a) Neverím, že je to možné.
- b) Neskúšal som to dostatočne dlho.
- c) Neverím, že je to potrebné.
- d) Mám na práci lepšie veci.
- e) Nevieam, kde začať.
- f) Nechcem zlyhať, tak som to neskúšal.
- g) Viem, že to dokážem, ale mám na práci dôležitejšie veci.

V prípade, že neverím, že je to možné, podlieham súčasnej úrovni svojho výkonu a upieram sám sebe možnosť fungovať so svojimi plnými schopnosťami, pretože si neuvedomujem, že viera je ľubovoľná a že môžem meniť svoje viery tak ľahko ako topánky. V každom ďalšom prípade som napadáný démonmi, ktorí sa dajú vyhnúť prostredníctvom pozorovania a konfrontácie. Čím viac úspechov proti nim získam v bežných oblastiach kategórie 1, tým som lepšie vybavený na zahnanie ich zvodov, ktoré mi odopierajú úspech v mágii.

Kniha výsledkov

Ako výsledok svojho tréningu je magik perfektne schopný zbaviť sa svojej viery. Robí tak zakaždým, keď vstupuje do svojho chrámu a zakaždým, keď robí invokáciu. (Ako malá odbočka, existuje myšlienková škola, ktorá sa domnieva, že vesmír sa vyvíja v súlade s líniami vytýčenými konsenzuálnou vierou a stáva sa tak „ortodoxnejším“ a ešte menej prístupnejším zásahom mágie. Neustále dokazovanie, že vesmír možno presvedčiť, aby fungoval odlišným spôsobom, je jedna s užitočných vedľajších stránok sigilizácie).

Tradičný magik používal ľubovoľné nástroje – grimoár démonov. Tu sa netvrdí, že by používal nesprávne metódy, ale že používal nesprávne nástroje. Ak by bol jeho grimoár démonov priliehavý skôr na jeho nedostatky ako plný úletov fantázie a ak by si stanovil cieľ a pracoval na jeho dosiahnutí, bol by úspešnejší.

Pri vytváraní záznamov, pri pozorovaní a identifikovaní svojich démonov si magik píše vlastný grimoár, text, ktorý skúma každý trik každého démona v súčinnom úsilí na prekazenie jeho plánov. Môže rozjímať nad svojimi činmi koľko chce, ale zistí, že je omnoho ľahšie zbaviť sa nánosov osobnosti tejto povahy, ak pozastaví svoje neviery (pochybnosti pozn. prekl.) v dostatočnej miere na to, aby videl nedovolené činnosti ako machinácie niečoho zvonku, so samostatnou osobnosťou. Je omnoho ľahšie anulovať účinky démona, ako zničiť funkciu, ktorú si ego túži zachovať.

Magický záznam je magikovo zrkadlo. V ňom sa vidí nie tak, ako ho vidia druhí, ale taký, aký je. Sú v ňom obnažené jeho kvality a chyby a sú prístupné skúmaniu. Sú tam puntičkárske zaznamenané jeho úspechy a zlyhania. Je to jeho sláva a jeho hanba. Ale tá sláva nespočíva v úspechu a hanba nespočíva v zlyhaní. Sláva je v práci, o ktorú sa pokúšal. Hanba je nezaznamenaný deň. Je to trvalá kniha písaná jasne a dôkladne, ilustrovaná, kde treba.

Prísaha

Prísaha je vyhlásenie. Nie je to sľub alebo pakt s nejakou imaginárnou vonkajšou silou alebo energiou, bez ohľadu nato, aká skutočná sa môže táto sila magikovi zdať. Je to vyhlásenie magikových potrieb, úmyslov a motívov, zafarbené stratégiou, pre ktorú sa rozhodol, ale nie je statické a môže sa meniť alebo dopĺňať v súlade s jeho rozvojom. Stanovenie takejto jasnej pozície má nezmernú hodnotu, keď čelí ťažkostiam pri rozhodovaní o ďalších činoch, i keď sa rozhodne, že musí zmeniť samotnú prísahu. V takomto prípade musí jeho vysvetlenie, prečo sa prísaha mení, vyústiť v jasné nové vyhlásenie. Táto vec nie je úlohou, ktorá by sa dala rýchlo vykonať. Pretože prísaha, aby bola účinná, musí byť prísna aj posmeľujúca, obmedzovať magika na dovoľené činnosti (nech ich definoval akýmkoľvek spôsobom) ale zároveň mu umožňovať rozširovanie jeho sebauvedomenia a ukazovať mu neustále smer, ktorý si vytýčil.

Po napísaní prísahy a následnej meditácii nad jej obsahom kvôli potvrdeniu jej vhodnosti si ju magik opíše do Knihy výsledkov. Môže ju doplniť pentaklom, formou, ktorá začleňuje funkcie prísahy a ich vzájomný vzťah.

Denný režim

Keďže magik si musí zariadiť život s ohľadom na príjem a v určitom rozsahu aj socializáciu, nástupná fáza písania griomáru musí nevyhnutne znamenať úplný magický odchod do ústrania za účelom nastolenia nového poriadku. Identifikácia démonov a formulácia prísahy tomu predchádzajú, takže magik má základy, od ktorých môže začínať. Odlúčenie by malo trvať aspoň sedem dní, čo je minimálne obdobie potrebné pre integráciu systému, v ktorom každá denná aktivita má vplyv na všetky ostatné činnosti. Hoci by režim mal byť flexibilný, odlúčenie by malo aspoň začať s fixným programom, takže nevýjde nazmar ani jedna hodina a magik môže začať okamžite s ničením démonov, ktorých už identifikoval. Nasleduje ukázkový režim:

9:00 Vykonať hygienu, prirodzené a nevyhnutné potreby. Vypit' vodu alebo ovocný džús.

9:30 Pránajáma. Zdôraznené kvôli účinkom na sebadisciplínu a jasnosť myslenia.

10:30 Kontemplácia a písanie záznamov. Magik pozerá na činnosti predchádzajúceho dňa a analyzuje ich, aj veci, ktoré mal urobiť a neurobil ich. To môže ovplyvniť program na prítomný deň. Vykonávanie tohto cvičenia nekončí odlúčením. Získava ešte väčšiu dôležitosť, keď sa magik znova zapojí do svojich každodenných záležitostí. Zaznamenávanie snov môže takisto poskytovať užitočné informácie pre analýzu na konci odlúčenia.

11:30 Fyzické cvičenie. Pránajámu nemôže vykonávať nezdravý človek. Cvičenie patrí tiež do funkcií kategórie 1, prispieva ku zdraviu a celkovému pocitu blaha.

12:30 Raňajky. Prísaha bude mať určite čo povedať ku kvalite a množstvu požadovanej potravy.

13:30 Koncentrácia na vybranú silu.

14:30 Voľno.

15:30 Pránajáma.

16:30 Kontemplácia a písanie záznamov.

17:30 Fyzické cvičenie.

18:30 Hlavné jedlo.

19:30 Osobná hygiena a potreby.

20:30 Voľno.

22:30 Pránajáma a koncentrácia na vybranú silu. Následne spánok predchádzaný mantrou vytvorenou na doloženie prísahy.

Na konci odlúčenia magik prehodnotí svoju situáciu a rozhodne, v ktorých činnostiach musí

pokračovať. Nutne musí pokračovať v denných analýzach a cvičeniach koncentrácie na sily, čo sa nevyhnutne stane ťažším, keď znova vstúpi do sveta bežných činností.

DRUHÁ KAPITOLA

Mágia nikdy nebola spopularizovaným hnutím. Vždy bola výberom niekoľkých jednotlivcov častejšie pracujúcich osamote a v tajnosti, ktorí udržiavali tradíciu a skúmali vnútorné priestory ľudského vedomia. Súčasné dedičstvo písaných informácií sme zdedili vďaka týmto ľuďom a nie vďaka vyhľadávateľom publicity alebo okázalým osobnostiam.

Nedávne pokusy spopularizovať túto tému mali otriasajúce účinky, z ktorých najdôležitejší je ten, že bohatstvo literatúry, ktorá by inak nemusela uzrieť denné svetlo, je pohotovo dostupné. Príležitosť, učiť sa na chybách druhých, urýchľuje vlastný pokrok. Široký výber materiálov umožňuje voľbu pracovných metód na základe osobných sklonov, bez nutnosti experimentovania s každou metódou, na ktorú človek narazí.

Jedna z mála nemagických disciplín, ktorá sa zamýšľa nad prirodzenými schopnosťami mysle, je dianetika. Jej model mysle bol vytvorený na základe pokusov pri objavovaní metód na odstraňovanie aberácií, ale môže sa použiť pozitívnym spôsobom na vytváranie, ako i aplikovať negatívnym terapeutickým spôsobom. Dr. Christopher Evans vysvetľuje tento model nasledovne:

"... príčina aberácií je zaujímavá. Za normálnych okolností, pri plnom fungovaní analytickej mysle sa všetky senzorické vstupy ukladajú a vyhodnocujú správnym spôsobom a správna je i reakcia mysle. V momentoch bezvedomia alebo veľkého emocionálneho stresu však analytická myseľ prestáva fungovať dôkladne a reaktívna myseľ, ktorá doposiaľ len hrubým spôsobom hlbala bez toho, že by mala niečo na práci, vstupuje do hry. Okamžite začína zaznamenávať detaily skúseností, vo všeobecnosti veľmi znepokojujúce, ktoré spôsobili stratu vedomia analytickej mysle a ukladá ich do stôp, ktoré sa nazývajú "engramy". Pri návrate vedomia a normálneho fungovania prevezme analytická myseľ opäť kontrolu, "zabúdajúc" na nedávne traumatické zážitky, ktoré sú však pevne uložené v dátových bankách reaktívnej mysle..." "Reaktívna myseľ sa potom stáva špeciálnou kôľňou, plnou neprijemného haraburdia... a čo je horšie, je to haraburdie, ktoré má určitú silu.." (Citované z Kultov nerozumu (Panther))

V mágii sa človek napokon zaoberá emóciami, bez ktorých by nemohla byť vytvorená žiadna sila. Pri rituáli človek narába tiež s bezvedomím (samonavodeným a kontrolovaným), ktoré je výsledkom každej gnostickej techniky a bez ktorého je mágia neúčinná. Podľa dianetickej teórie oba stavy (veľké emocionálne napätie a bezvedomie) nielenže uzatvárajú vedomie, analytickú myseľ, ale tiež umožňujú, aby sa údaje prijímali a ukladali v reaktívnej mysli „kôľni“, ktorej obsah pri náhodnej restimulácii spôsobuje chorobu a aberácie. Choroby a aberácie sú výsledkom nekontrolovanej restimulácie engramov, alebo, povedané inými slovami, náhodne vytvorených sigilíí.

Negatívny príklad. Engram. Auto zrazí dieťa prechádzajúce vozovku a spôsobí mu zranenie hlavy. Samotná nehoda trvá v jeho vnímaní jednu sekundu. Počas tejto sekundy zažíva strach, bolesť a bezvedomie. Počas tejto sekundy je jeho analytická myseľ uzavretá strachom, bolesťou a bezvedomím, takže akýkoľvek vnem vytvorený v jeho mysli je vytvorený len

v reaktívnej myslí, ktorá nemá rozumové schopnosti. Ukladá všetky vnemy z onej sekundy, bez ohľadu nato, či je to vnem farby auta, hluk dopravy, vôňa chleba z blízkej pekárne, chuť krvi v ústach alebo pocit makadamu vozovky. Keď dieťa nadobudne vedomie, nemá žiadne vedomé spomienky týchto vnemov a v neskoršom živote nemá žiaden dôvod ich spájať s faktom, že keď zažíva niektoré alebo všetky tieto vnemy znova (bez bolesti a bezvedomia) trpí vážnymi bolesťami hlavy.

Pozitívny príklad. Sigílium. Magik potrebuje vlastný chrám. Vytvorí sigílium (detailne popísané ďalej) a vytvorí najlepší chrám, aký môže, tak v hmotnom svete ako i vo svojej predstavivosti. Inými slovami, akýkoľvek nedostatok toho, čo v skutočnosti vytvorí, je nahradený silou predstavivosti. Skutočný chrám, ktorý zostaví, neobsahuje nič, čo by bolo v rozpore s jeho ideou chrámu tak, ako ho potrebuje. Počul som mnohých magikov, ktorí hovorili, že prostredie, v ktorom sa aktivuje sigílium, nie je vôbec dôležité, ak je dobrá magikova sila koncentrácie. Tento názor úplne odmietam. Nech je sila magikovej koncentrácie akákoľvek, keď dosiahne gnostický stav (ktorý je analogický bolesti, strachu alebo bezvedomiu pri engrame), všetky senzorické vnemy budú uložené bez ohľadu na to, na čo koncentruje svoju pozornosť a všetky tieto senzorické vnemy budú uložené vedľa sigília a jeho úmyslu v rovnakom balíku v „kôlni“.

Ak svoje prostredie skonštruoval tak, že všetky senzorické vstupy sú relevantné (žiadna zápalková škatulka na oltári, žiaden alumíniový obal z dreveného uhlia), pozdvihne magik stav svojej mysle prostredníctvom ľubovoľnej gnostickej techniky, ktorú pociťuje ako najvhodnejšiu. To môže byť vírenie až do vyčerpania, bubnovanie, monotónny popevok, sex, zmyslová deprivácia, alebo akákoľvek iná z množstva dostupných techník. Na vrchole gnózy, keď je jeho analytická myseľ dočasne uzavretá, sigílium a všetky ostatné vnemy sú nabraté do reaktívnej mysle, kde driemu až do momentu restimulácie. Spôsob, akým sigílie účinkujú na okolitý svet, je rozobratý ďalej v texte.

Sigílium je obrázok, glyf, ktorý je okamžite ľahké vizualizovať a zastupuje konkrétnu alebo všeobecnú túžbu. Je zostavený podľa ľubovoľného symbolického systému alebo systémov, ktoré považuje magik za najvibračnejšie a najúčinnnejšie. Využitie sigílií je nespočítateľné. V zmysle najviac nadnesených túžieb ľudstva, či už ich označíme ako „zjednotenie s bohom“ alebo „kozmicke vedomie“, sa môžu sigília v nejakom časovom období použiť pri realizácii tejto ambície. Pri menej duchovnom úsilí môžu poslúžiť magikovi pri jeho pokusoch pri astrálnom bádání a exteriorizácii (zážitok mimo vlastného tela), môžu sa prakticky použiť aj v bežnej alebo materiálnej rovine.

To, že sa sigília môžu použiť na zisky pri nadobúdaní moci, peňazí alebo lásky, viedlo niektorých našich menej vyvinutých bratov k ich unáhlenému označeniu nálepkou „čiernej mágie“. Dovoľte mi to zdôrazniť čo najviac. Vaše mravy a etika sú váš vlastný problém! Je len na vás, aby ste si zatriedili veci podľa toho, či veríte, že sú dobré alebo zlé (ak vás vôbec takéto prehnané zjednodušenia zaujímajú). Toto je dôležitý bod. Magik by nemal pristupovať k žiadnej práci ani k sérii úkonov, ak má akékoľvek pochybnosti o ich mravnosti, keďže takéto pochybnosti nevyhnutne bojujú proti možnému úspechu mágie, odštartovaním toho, čo Austin Spare nazýval „vnútorným dialógom“. Navyše, pristupovať k magickej práci s myšlienkami, že operácia je morálne zlá, prinesie katastrofu tým istým spôsobom, akým údajne funguje karmický zákon.

Stredoveká idea sigílií týkajúcich sa planét a ich duchov a inteligencií je v určitom rozsahu stále užitočná, ale iba do takej miery, do akej môžu byť začlenené do osobného sigília, ktorého pôvodcom je z veľkej časti sám magik. Nie je žiadnou prednosťou začleňovať tradičné myšlienky do sigílií, ak ich operátor považuje za scestné alebo neúčinné. Každý aspekt sigília musí byť z jeho pohľadu relevantný. Inak plytvá časom a energiou. Je to jeho vlastné podvedomie (reaktívna myseľ), a nie nejaký plynný bezstavovec, ktorý zabezpečí výsledok.

Cyklus činnosti sigília vždy prebieha po tej istej línii, hoci k jednotlivým dielam sa môžu pridať určité vylepšenia. Magik potvrdí svoju túžbu, urobí zoznam vhodných symbolov a usporiada ich do ľahko vizualizovateľného glyfu. Použitím akejkoľvek gnostickej techniky zhmotní sigílium a potom ho silou vôle uvrhne do podvedomia, v ktorom môže sigílium začať pracovať neobťažované túžbou.

Keďže je nám umožnené dosiahnuť občasné letmé záblesky podvedomia v akcii, je odôvodnené predpokladať, že podvedomie si uvedomuje bdely stav. Ak je podvedomie správne živé (t.j. pripomínané), je schopné vykonávať rozličné dôležité funkcie. Príkladom toho sú sny, napriek tomu, že nie sú na tej istej úrovni ako sigilizovaná túžba. Počas zjavnej neprítomnosti analytickej mysle vyjadrujú túžby a problémy každodenného života a majú do určitej miery utišujúci, ba až výchovný význam.

Psychológia nám preukázala medvediu službu, keď nazvala túto oblasť podvedomím, keďže je zjavné, že je to jediná časť mysle, ktorá je bdela a funguje v každom čase. „Mozog, ktorý nikdy nespí“ a ktorý za nás rieši problémy, pokiaľ veríme, že spíme, bude pravdepodobne účinnejší pri pretváraní jemných dimenzií ako bdely stav so svojím neustálym vnútorným dialógom.

Myseľ môže byť koncentrovaná, ale o čo viac sa môže koncentrovať tá myseľ, ktorá nemá žiadnu vlastnú vôľu alebo túžbu? Schopnosť ignorovať analytickú myseľ a venovať pozornosť odkazom zasielaným podvedomím prináša kvalitu, ktorú uznávame ako genialitu.

Básnik bez inšpirácie, ktorý miesi slová ako cesto, ponúka vhl'ady len do významu svojich slov. Básnik, ktorý sa odovzdáva svojmu ja, vynáša čitateľov do nových emocionálnych a myšlienkových výšok. Existuje zvláštny stav mysle požadovaný pre úspešnú sigilizáciu. Paradoxne, je to stav netúženia, podobný Crowleyho myšlienke „žiadnej chtivosti výsledku“ a Austin Spareového „nezájmu – nie bez zájmu“ alebo „ani – ani“. To neznamená, že po aktívnom netúžení nasleduje výsledok, ale skôr, že pozitívne „netúženie“ je optimálny stav, v ktorom treba pracovať. Uvedomujem si, že to, čo bude nasledovať, je trochu nejasné, ale nedokážem to popísať lepším spôsobom. Jeden môj priateľ ma raz vyzval k tejto úlohe a jediné, čo som mohol povedať, bolo, že spozná ten pocit, keď sa vynorí. O tri roky neskôr mi s úsmevom na tvári oznámil, že teraz už vie presne, čo som myslel. (Ani on nemohol nájsť lepší popis.)

V tomto bode sa ukazuje dôležitosť slov „invokuj často“. Hovorí sa, že čo človek má, toho si neváži, a pri sigilizácii je tento predpoklad veľmi užitočný. Adept, ktorý používa sigília pravidelne, sa stáva nezaujateľým na túžbach, pre ktoré ich pôvodne vytvoril, ale pri zachovávaní istoty o ich účinnosti vykazuje výsledky.

Pre magika, ktorý nemá so sigíliami žiadne skúsenosti, je najlepšie, ak si zvolí na začiatok túžbu, ktoré preňho nemajú nejaký zvláštny význam, sigília, ktorých naplnenie bude mať čo najmenší účinok na nafukovanie ega. Pri „častom invokovaní“ sa tak dobre oboznámi so súvisiacimi procesmi, že môže sigílium aktivovať znova a znova dokonca bez toho, aby si pamätal pôvodný motív. (Predtým je dôležité, aby sa rozhodol, koľko krát sa má konkrétna operácia opakovať, ak vôbec).

Udržiavaním presných záznamov o svojej práci, po dokončení svojich inauguračných experimentov je magik schopný prekontrolovať si svoje metódy a zistiť, ktoré z nich boli užitočné a ktoré môže zahodiť ako bezvýznamné. Kniha výsledkov by sa mala udržiavať čo najväčšmi vo vedeckom duchu. Magik si samozrejme uvedomuje, že žiaden experiment nemôže byť presne zopakovaný, keďže existujú okolnosti, nad ktorými nemá kontrolu (napr. pohyb nebeských telies, počasie, atď.), ale čo sa týka jeho vlastných príprav (časť dňa, rituálna výzdoba, stav mysle), tieto by mal zaznamenať čo najpresnejšie. Výsledky by sa mali značiť tiež presne, podľa ich povahy, rozsahu a času, kedy sa uskutočnili. Skeptik nazýva získaný výsledok „náhodou“. Ja ho nazývam „pripravená náhoda“ alebo „mágia“.

Prvý krok pri sigilizácii je určenie túžby. Magik vie, čo je možné a čo nie je možné a posúva hranice možnosti ďalej a ďalej, ako sa stáva dokonalejším adeptom v tomto umení. Túžba sa uloží na papier, pergamen, kôru stromu alebo hocičo iné vo forme symbolov, ktoré túžbu zároveň znázorňujú aj maskujú. Predpokladajme, že magik si želá byť pozornejším. Túžbu môže vyjadriť jednou z nasledujúcich viet: Moja túžba je ostrý zrak jastraba. Moja túžba je pozornosť loviacej mačky. Moja túžba je vševidiaca bezpečnostná kamera.

Aby ušetril čas a námahu, môže magik pripraviť jednoduchý glyf, ktorý bude zastupovať prvé dve slová, keďže tie budú pravdepodobne súčasťou väčšiny vytvorených sigílií.

Zvyšok vety potom môže byť vyjadrený piktograficky a skrátený do formy sigília. Obdobou tejto metódy, užitočnou obzvlášť v prípadoch, kedy sú piktografické zobrazenia nepraktické, je využiť samotné písmená vety. Každé písmeno sa zaznačí tak, ako sa v slove vyskytuje, opakované písmená sa vypúšťajú. Potom sa preformujú a štylizujú do ľahko vizualizovateľného glyfu. Abecedy iné, ako je naša, sa môžu použiť s dobrým výsledkom.

Týmito procesmi sa vyberie základ pre sigílium. V oboch prípadoch sa môžu pridať farby ako dodatok k symbolizmu a aj ako pomôcka pri vizualizácii.

Pri vytváraní sigília obsahujúceho ideu sily by sa „tradične“ nakreslila hlavná časť glyfu na oranžovo alebo červeno, tieto farby sa vzťahujú k štyrom päťkám tarotu, sefire „Gevura“ (sila) a k planéte Mars. Ak silu, ktorú hľadáš, pociťuješ ako modrú, použi modrú. Ísť proti tradícii nie je znakom druhotriednej mágie, ale prvotriednou mágiou je používanie farieb, ktoré majú na teba najsilnejší účinok.

Na pomoc vizualizácii sa môžu použiť komplementárne alebo „blikajúce“ farby, čiže ak je základ namaľovaný oranžovou, obklopujúce detaily sú modré. Pri koncentrácii na výtvar tohto druhu získava adept vizuálny dojem blikania a ak zavrie oči, „vidí“ celok v negatíve. To znamená, oranžová je teraz modrá a modrá je oranžová. Má to tiež podprahový účinok, ktorý netreba zavrhať. Pri troche súšenosti s používaním odtieňov sa táto technika stáva veľmi účinnou. Ak si si nie istý, aká farba je komplementárna napríklad k žltej, namaľuj žltú na

stránku papiera, pozoruj ju pri jasnom svetle pol minúty a potom zavri oči. „Uvidíš“ farbu, ktorú potrebuješ.

Ako doplnok k vizuálnemu vnemu sigília sa môže použiť aj mantra, takže rovnako zrakový i sluchový zmysel sú zahŕtené príslušným postulátom na vrchole gnostickej skúsenosti. Mantra môže byť zostavená podobným spôsobom ako abecedné sigílium, s výnimkou, že sa z pôvodnej vôle použijú skôr fonémy ako písmená. Príkladom tejto metódy je využitie jednej z vyššie uvedených viet: Z „ Moja túžba je ostrý zrak jastraba“ sa stáva „Moja tužb eos trk aba“ a z toho „mojuž beos kaba“.

Táto metóda, hoci je vo väčšine prípadov celkom elegantná, nefunguje pri tejto vete najlepšie (ako bolo ukázané). (V slovenčine uvedená mantra vyznieva elegantnejšie, pozn. prekl.). Existujú alternatívy. Mojim obľúbeným typom mantry pre tento druh práce je točivá mantra, ktorá sa najľahšie vytvára z cudzích jazykov a pozostáva z piatich riadkov po štyroch slabikách, prízvuk je na druhej a štvrtej slabike každého riadku.

Príklad: men barb wa bayb – saher saha – kul ha ga nas – wi ehna nos y thay ta ros.

Točivé mantry vytvárajú pri energickom prednese hnací rytmus. Najlepšie je, ak ich vykonávajú dvaja ľudia, ktorí recitujú riadky striedavo. Nie je to ľahké a vyžaduje to veľkú dávku cviku. Čas strávený nacvičovaním tejto disciplíny však nie je premrhaný. Mantra, ktorá neobsahuje nič zo zmyslu želacej vety, ale obsahuje jej úmysel, ho zosilňuje v spojení s koncentráciou na sigílium. Kontrolovaným spôsobom sa použijú aj zmysly citu, hmatu a chute, aby napadli podvedomie skrze mnemonický systém, ktorý nazývame mágiou. Nimi sa zaoberá tretia kapitola.

TRETIA KAPITOLA

Tak ako každá často opakovaná aktivita, aj sigilizácia túžob môže viesť k posadnutiu, obzvlášť preto, že samotná túžba je pravdepodobne dôležitou. Ak by to tak nebolo, magik by ju nesigilizoval, pokiaľ by len náhodou neprevižoval techniku. Kvôli tomuto riziku musí byť rituálny proces sigilizácie ohraničený psychickými parametrami tak, aby sa túžbe skôr ponechal samostatný priestor na splnenie, ako by sa mala zrážať s vedomím magika a znižovať jeho efektívnosť v ostatných oblastiach.

Očisťovanie, technika ohraničovania každého magického procesu, patrí pod hlavičku „rituálnej mágie“ spolu s procesmi určenými na vytváranie emócií, vôle, gnózy a ďalších mozgových aktivít v špecifických magických dimenziách.

Očistný rituál sa vykonáva pred a po hlavnej časti rituálu. Má dva účely. Prvým je vyčistenie magikovej mysle ako príprava na rozšírenie jeho schopnosti koncentrovať pozornosť počas rituálu. Druhým je vyčistenie mysle od rituálu, ktorý uskutočňoval, a tým mu pomôcť prispôbiť sa zmenám, ktoré práve uskutočnil vo svojej osobnej realite (spôsob, akým vníma vesmír) a znova sa prispôbiť ďalšiemu fungovaniu na svetskej úrovni. Očistné rituály predstavujú skrátka veľké písmeno a bodku, rituál je vetou. Čitateľ „vety“, magiková myseľ, je takto zreteľne informovaná o začiatku a konci rituálu. Čím sa očisťovanie vykonáva častejšie, tým je účinnejšie.

Samotný očistný rituál na seba môže vziať mnoho podôb a najlepšie je, ak si magik vytvorí vlastný podľa svojich nápadov. V podstate pozostáva z vytvorenia polohy v priestore a čase. Magik, ktorý je „v prítomnom čase“, nebude mať žiadne problémy s posadnutosťou.

Očisťovanie sa môže uskutočniť buď mentálne alebo so všetkými ceremoniálnymi ozdobami, to druhé je podľa môjho názoru vhodnejšie, keďže, ako raz povedal jeden múdry muž: „Najlepším symbolom pre dobrý ostrý meč je dobrý ostrý meč“.

Príklady na „malý očistný rituál pentagramu“, rituál Zlatého úsvitu a iné menej tradičné metódy sú ľahko dostupné. Väčšina kníh typu „úvod do praktickej mágie“ obsahuje niečo na tento spôsob. Nasledujúci príklad, nazývaný „Osteň chaosu“ vyšiel v prvom vydaní *Chaos International*.

Všetky ríty, nech už pochádzajú odkiaľkoľvek, sa dajú prispôbiť individuálnym potrebám a nasledujúci očistný rituál vrátane otvorenia/záveru nie je žiadnou výnimkou. Neopiera sa o používanie konkrétnych anjelských alebo božích foriem alebo o nejaký zrejmy symbolizmus a jeho účinnosť nezávisí od nejakého konkrétneho scenára. Znamená to, že môže byť použitý ako úvod k väčšine typov rituálov bez toho, aby do nich štylisticky zasahoval. Jeho funkciou nie je pôsobiť ako bariéra proti neznámym energiám a vplyvom (metóda Zlatého úsvitu), ale pripraviť myseľ magika na príviv týchto energií a vplyvov. Je absurdné, aby sofistickovaní magici strávili tak mnoho svojej energie udržiavaním sa mimo účinku chaosu alebo zvláštnej stránky vedomia, keď šamani na celom svete vyvíjajú extrémnu snahu, aby sa týmto účinkom a energiám otvorili. Napokon, ak nemáš žiadnu skúsenosť s chaosom, formujúcou a obvykle skrytou energiou vesmíru, sotva ho môžeš použiť na spôsobovanie zmien v sformovanom vesmíre alebo vo svojom vlastnom vnímaní, chápaní a uvedomení. Osteň chaosu má za cieľ pripraviť myseľ magika na vstup do divadla operácií, ktoré sú celkom odlišné od smrteľnej, kozmickej sféry, v ktorej bežne operuje.

Rítus stojí na troch predpokladoch:

1. Fenomenálny vesmír (sformovaný a prejavovaný výsledok univerzálnych síl, pravdepodobnosti, kozmu) najlepšie zastupujú svetové strany. To, že ich treba nejak vôbec reprezentovať, je dôsledkom potreby porovnania s chaosom.
2. Chaos, sféru (zatiaľ) nesformovaných energií, najlepšie zastupujú hroty v stredoch medzi svetovými stranami. V kalendárnych pojmoch sú tieto stredné body tie obdobia roka, kedy vnikajú do sveta zvláštne energie nepravdepodobnosti.
3. Čierna a biela a používajú vo vizualizácii bez akejkolvek súvislosti s morálkou alebo zamýšľaným výsledkom.

Nasleduje priebeh rítu (ktorý trvá okolo 10 minút pri ideálnom tempe). Vysvetlivky, kde je to potrebné, sú kurzívou.

Osteň chaosu

Magik stojí v strede chrámu. Potom, čo sa upokojil hlbokým a pravidelným dýchaním, hovorí:

Na počiatku sa spojili štyri sily do dokonalej úplnosti. Koniec bude ten istý. Alef je omega. Všetko pochádza z jednoty štyroch. Všetko existuje, pretože sú oddelené.

Sú štyri sily, gravitácia, elektromagnetická sila, slabá a silná väzba. Tieto sily sú zodpovedné za tento a predošlé vesmíry. Keď sa tieto štyri sily spoja, nastáva veľký tresk, ktorý zakončuje jeden a začína druhý vesmír. Táto doktrína je určitým spôsobom podobná klasickej predstave štyroch elementov.

Magik pokračuje priradovaním síl jednotlivým svetovým stranám.

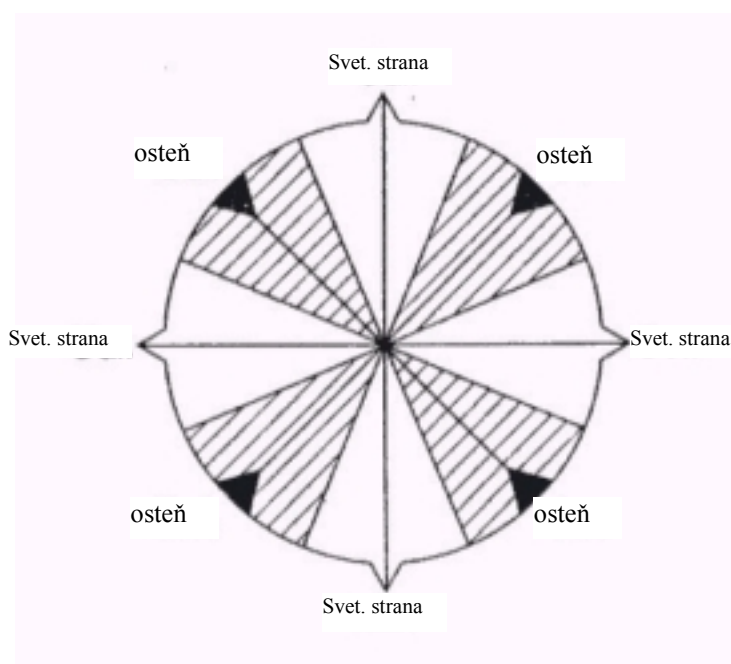
Čelom k hocktorej svetovej strane magik zanôti mantru, pričom vizualizuje segment bieleho svetla, energie, ktorý sa ženie smerom od neho, opakuje to na zvyšných troch stranách.

Ie arbaa ka/ yikun gamaa/ agiba ka/ ta'la nu/ yikun sowaa.

Mantra má dvojité uplatnenie, keďže slúži na rozpojenie magikových pút s konsenzuálnou realitou a na zdôraznenie prílivu energií a síl, ktoré navodzujú stav inakosti a umožňujú vykonávanie mágie. Je takmer nemožné zostaviť mantru v angličtine na vykonávanie týchto funkcií a to z dvoch dôvodov. 1) Aby bola maximálne účinná, musí byť zavibrovaná jedným dychom s prízvukmi na druhej a štvrtej slabike každého riadku, takže úplná mantra pôsobí podobne ako plynulé vrčanie motora v hlbokoj tónine. 2) Autostochaistickým vytváraním mantier a následnou meditáciou o ich obsahu, pripájaním zvuku k významu, môže byť veľká časť informácií zložená do relatívne krátkej mantry. Zamýšľaný význam tejto konkrétnej mantry je: „Nech účinok štyroch síl vstúpi do môjho/nášho myslenia. Nech ma/nás chaos prestúpi a skoncentruje ma v tejto zvláštnej ríši (foriem a síl)“.

Čelom k prvej strane magik znova hovorí:

Nech sa chaos a kozmos spoja!

Chaos a kozmos sú aj tak vždy spojené, ale nie nevyhnutne v našom myslení. Účelom ostňa je posilniť túto predstavu vo sfére nášho vedenia.

Odmlčí sa, aby posilnil svoju (alebo skupinovú) predstavivosť v doterajšej časti rítu. Potom pokračuje:

Pred prvým! Za posledným! Nepoznatelný pulz neznalý času preniká rigidnými formami. Nepravdepodobný chaos medzi riadkami splieta vírivý tanec.

Chaos nie je obmedzovaný časom alebo veľkými treskami. Je nepravdepodobný vo vedeckom zmysle, umožňuje, aby nastalo nepravdepodobné v hraniciach poznateľného.

Otočiac sa k prvému hrotu medzi svetovými stranami, vibruje mantru a pritom vizualizuje prival čierneho segmentu energie, vediac, že takto privoláva médium nepravdepodobnosti. Opakuje to v troch zvyšných hrotoch, a potom znova tvárou k prvému bodu hovorí:

Nech sa chaos a kozmos spoja!

Magik je potom pripravený na hlavnú časť rítu, na konci ktorého by mal byť osteň vykonaný opačne, čierna energia chaosu sa poženie od neho preč a biela energia kozmu sa priženie.

Najľahšie je vizualizovať osteň a jeho prúdiace energie na rovine, ale omnoho lepšie je predstaviť si klíny zasahujúce do nekonečna hore a dole, s magikom v strede.

Zvyšok tejto kapitoly prináša príklad rituálnej sigilizácie.

Ukážkový rituál

(Úvodná úvaha)

1. Pre účely tohto príkladu predpokladajme, že magik má prístup k chrámu, to jest úplne prázdnej miestnosti, pokiaľ možno bez okien. Tiež predpokladajme, aby sme vec príliš neprikrášľovali, že chce zlepšiť svoje liečivé schopnosti. Prvý krok bude, že si zvolí vetu vôle. Preskúma svoju prvú myšlienku: Mojou vôľou je stať sa liečiteľom – a odmietne ju na základe nepresnosti. Nechce sa stať skutočne hocikým, chce byť tým, čo je v súčasnosti a zároveň dokázať liečiť. Preskúma druhú myšlienku: Mojou vôľou je dokázať liečiť – a túto prijme. Neobsahuje nič, čo by ho mohlo zvieŕť z cesty, pre ktorú sa rozhodol (pozri Prísaha, prvá kapitola); ani neobsahuje nič, čo by mohlo „klásť priveľké nároky na vesmír“ (v jeho vnímaní). Medituje nad vetou vôle.

2. Vyškrtne všetky písmená, ktoré sa objavujú dva alebo viackrát vo vete vôle. Z toho dostane „mjuvôledkázťič“ a o tomto medituje, neustále spája tvar tohto „slova“ s úmyslom, *nie* so slovami vety vôle.

3. Zoradením písmen, prekryvaním a kladením vedľa seba vytvorí magik sigílium, ktoré je čo

najväčším zjednodušením štrnástich písmen. Výsledok namaľuje zelenou na červené pozadie, zelenou, pretože ju považuje za farbu liečenia, na červené, pretože je to komplementárnou farbou zelenej (kombinácia, pri ktorej bude jeho sigílium „blikat“) a tak sa javí zelená, keď zavrie oči. Sigílium by malo byť vhodnej veľkosti a môže byť na papieri, pergamene, papyruse, hodvábe, brezovej kôre alebo na čomkoľvek inom. Pri rozhodovaní pre najlepší materiál a jeho veľkosť potrebuje magik vedieť, akým spôsobom sigílium zničí (týmto sa budeme zaoberať neskôr). Materiál vyberie tiež podľa toho, či je priliehavý k druhu (štýlu, scenáru) rítu, ktorý si navrhol. Výber typu závisí od systému viery (ak nejaký je), o ktorom magik predpokladá, že by mohol najviac podporiť jeho koncept zlepšovania liečiteľských schopností.

4. Magik, ktorý je oslobodený od dogiem alebo nanútenej viery a viery s predsudkami, je vo veľkej výhode. To je „čistá tabuľa“, na ktorej bude zostrojovať rítus. Má mnoho možností a za niekoľko dní si premyslí uhol, pod akým bude odteraz pristupovať k sigíliu. Rozhodne sa, že viera v jednu z bohýň liečenia bude užitočnou, a náležite prijme Brigid ako svoju bohyňu až do ukončenia rítu. Výberom stanoví tón a postoj. Brigid nie je len bohyňou liečenia a liečivých studničiek, ale aj strašnej energie. Jej farba je tradične zelená, napriek tomu, že jej energia je celkom prirodzene červená. Magik sa o nej naučí čo najviac, vybuduje si emócie prostredníctvom skúmania svojich pocitov k jej aspektom ako liečiteľky a doplňovačky energie. Ona je mentálnou tapetou rítu a magikovo povedomie o nej naznačuje, že rítus bude pohanský a že podľa jeho úvahy je sila, s ktorou bude pracovať počas rítu, zemská energia, alebo povedané inak, oheň zeme.

5. Potom, ako rozhodol o celkovom scenári, si magik zvolí brezovú kôru, na ktorú namaľuje sigílium. Má preto dva dôvody. Prvý, je to „pohanskejší“ materiál ako papier. Druhý, je to veľmi horľavý materiál (dokonca i keď je vlhká) a táto kvalita sa neskôr v ríte ukáže byť užitočnou.

6. Ďalší bod, ktorý treba zvážiť, je metóda, ktorá sa použije na navodenie gnostického tranzu. Magik sa rozhodne použiť simultánne tri metódy. **Bubnovanie:** toto si nahrá dopredu, sám alebo s pomocou, ponechá dostatok voľného miesta na začiatku, aby stihol pripraviť chrám a uskutočniť očistný rituál. To znamená, že sa nebude musieť počas rituálu otravovať s elektrickými zásuvkami. Technológia dvadsiateho storočia nie je kompatibilná s brigantínskym pohanstvom, stavom mysle, v ktorom sa rozhodol pracovať. Pri nahrávaní bubnovania sa uistí, že rytmus je kompatibilný s **mantrou** „ju vôle ká ič“, skrátenou formou vety vôle. Magik používa túto mantru niekoľko dní pred rítom, medituje nad spojením zvuku s úmyslom, **nie** nad slovami vety vôle. **Vírenie:** to nie je len točenie sa okolo vlastnej osi. Je to technika, ktorá vyžaduje istý cvik, predtým, ako sa použije v rituáli. (K tomuto pozri poznámky k Akčným sigíliám).

7. Úspešná mágia vo veľkej miere závisí od výberu správneho momentu. Vždy sa viedli diskusie o tom, ako zvoliť najlepší čas na uskutočnenie rituálu, obyčajne podľa pohybu hviezd a mesiaca a ročných období. Magik by si mal vybrať čas, ktorý považuje za najlepší. Čo sa týka nášho príkladu, najlepšia kalendárna voľba bude Imbolc (2. február), keďže je to blízke magikovmu scenáru, alebo si môže zvoliť pracovať v čase rastúceho mesiaca, čo je tradične vhodný čas na liečenie. Môže sa rozhodnúť vykonať rítus na svoje narodeniny. Dôležitým je jeho pocit z daného času a jeho vhodnosť. Počas rítu nastane ešte jeden moment, ktorý treba dôkladne vybrať.

Počas gnostického stavu navodeného vírením, bubnovaním a zaklínaním sa musí magik rozhodnúť, kedy sa sigílium vypáli do jeho podvedomia/ neanalytickej mysle. Čo najskôr po tomto momente by mal sigílium symbolicky zničiť. Vo všeobecnosti to môže urobiť akýmkoľvek spôsobom, ktorý považuje za vhodný. Môže ho: a) roztrhať na malé kúsky a nechať rozviať vetrom, b) hodiť ho do jazera, c) zakopať do zeme, d) vložiť do fľaše a vrhnúť do oceánu, e) zjesť, f) spáliť, čo urobí v našom prípade. Je spokojný, pretože horiaca brezová kôra je podobná ohňu zeme, o čom sme sa zmienili predtým.

Zničenie sigília signalizuje koniec mentálnej činnosti ohľadom zámeru alebo sigília samotného. Magik by mal teraz zabudnúť detaily a účel rítu. Toto je dôležité, pretože akt alebo proces zabúdania odstraňuje vnútorný dialóg o možnom výsledku a výrazne tak zvyšuje pravdepodobnosť úspechu.

8. Niekedy sa zdá, že otázka, čo si obliecť, vyburcuje medzi magikmi viac energie ako samotná účasť na rituáli. Jednoduchou odpoveďou je nenosiť nič. Je to najľahšie, umožňuje to fyzickú slobodu a hodí sa na väčšinu druhov mágie. Každodenné oblečenie nie je vhodné. Ak sa snažíš robiť mágiu v obleku alebo v riflích a tričku, zistíš, že je to výrazná nevýhoda, pokiaľ tento druh oblečenia nie je práve v konkrétnom prípade vhodný.

9. Magik je teraz v štádiu, kedy môže napláňovať osnovu rituálu.

Rituál

1. Chrám je prázdny okrem jednoduchého oltáru na severe.
2. Na oltári: jedna zelená svieca osvetľuje sigílium (ktoré je viditeľné z každej časti chrámu). Kôš na oheň alebo otvorená kadidelnica, na ktorej horí vhodné kadidlo.
3. Zapni pásku s bubnovaním. Zariadenie by nemalo byť viditeľné.
4. Postav sa tvárou k oltáru, reguluj dýchanie a medituj nad sigíliom.
5. Vykonal ostňový očistný rituál.
6. Vyčkaj približne minútu.
7. Začni popevovať mantru. Bubnovanie by malo začať v tomto momente.
8. Začni sa točiť a pokračuj v popevovaní mantry. Sigílium drž pevne v mysli.
9. Zastav vírenie.
10. Podrž sigílium nad plameňom, pokým nezačne horieť. Vlož ho do koša na oheň a sleduj, pokým ho oheň nepohlí.
11. Vykonal ostňový očistný rituál.

ŠTVRTÁ KAPITOLA

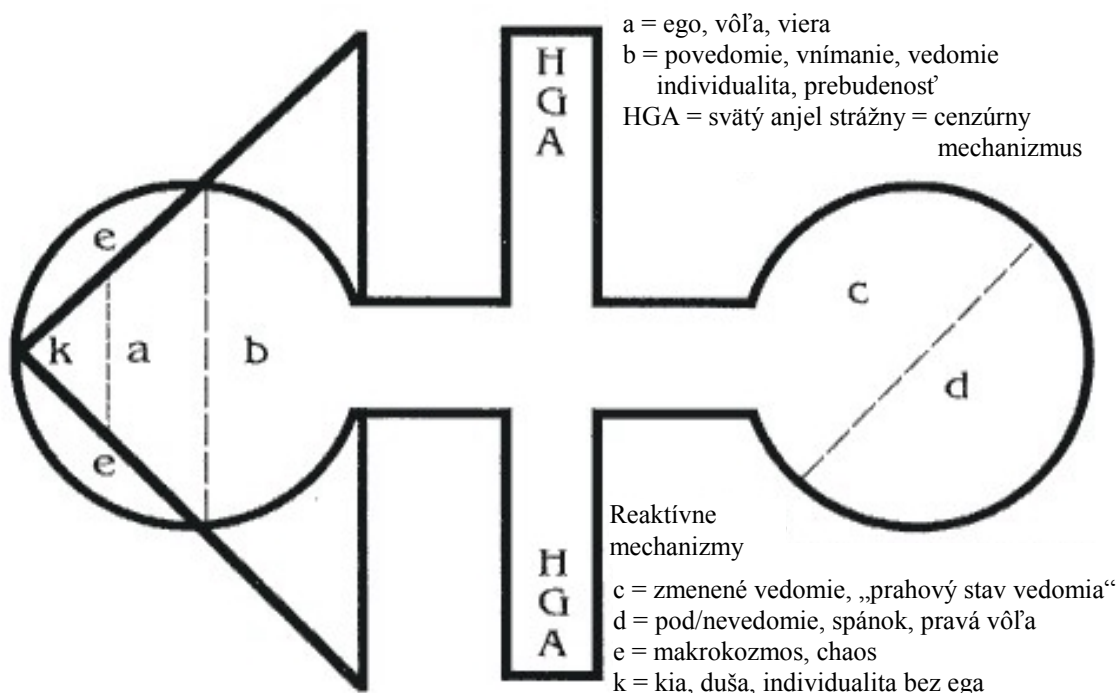
Austin Osman Spare zdôrazňoval praktickú uskutočniteľnosť sigílií. Moje experimenty za posledných pätnásť rokov potvrdzujú jeho dôveru v túto techniku, podobne ako experimenty druhých ľudí, ktorých som presvedčil, aby ju vykonávali.

V prvých troch kapitolách tejto knihy som sa sústredil na metódu sigilizácie a vylúčil všetky „ako“ a „prečo“ systému. Neopomenul som ich. Metóda sigilizácie, ako som ju opísal vyššie, nevyžaduje žiadnu vieru alebo predpoklady. Potrebuje akurát prispôsobiť pracovným metódam jednotlivcov alebo skupín, ktorí ich používajú.

Doporučený model fungovania sigílií nespadá do tej istej kategórie ako otázka, ako zabezpečiť, aby fungovali. To druhé je pragmatické, prvé viac špekulatívne a z tohto dôvodu je špekulatívnej a teoretickej diskusii o tom, ako fungujú sigíliá, pridelená samostatná kapitola.

Niekedy som tvrdil, že poznať, ako niečo funguje, môže byť z určitého pohľadu prekážkou. Teraz by som skôr povedal, že byť si vedomý spôsobu, akým technika funguje počas vykonávania za rituálnych okolností, môže byť prekážkou. V každom prípade by som však tiež povedal, že paradoxne mať model fungovania techniky slúži takmer ako sigílium samé o sebe.

Mágia vo všeobecnosti vyžaduje mnohomodelový prístup. Je nepraktické vyjadrovať vesmír a vzťah človeka k nemu výlučne v pojmoch jedného modelu. Jeden model v konečnom dôsledku znamená jeden prístup. Jeden prístup nielenže reguluje činnosti jednotlivca, ale aj spomaľuje a obmedzuje informácie, ktoré prijíma a je pripravený prijať z jeho hľadiska. Magik sa usiluje o opak. Snaží sa získať širokú perspektívu otvorením sa čo najväčšiemu množstvu informačných zdrojov. Ak získavaš správy len z jedného zdroja, si zaujatý. Ak získaš svoje hľadisko len z jedného zdroja, si zaujatý, pokiaľ tým zdrojom nie si ty sám.

Model, ktorý navrhujem, sa nepokúša obsahovať také jemnôstky ako pozitívne ne-želané. Ani neukazuje, ako sa stať lepším sigilizátorom. Magické modely sú viac umeleckou formou ako vedou, ale majú funkciu, ktorá pomáha aspirujúcemu magikovi vniknúť do príslušného systému viery. Základom tohto modelu je chaos. Toto slovo nepoužívam v negatívnom zmysle, alebo pejoratívne, ale veľmi presne na označenie samotného magika a tiež známy

vesmír a neznáme vesmíry bez hľadiska usporiadanosti. Poriadok nie je realita. Je to konvencia, čiarový kód prilepený na chaos – nie samotný výrobok, len odkaz naň.

Zavádzame poriadok, aby sme mohli účinnejšie fungovať, aby sme mohli komunikovať, socializovať sa a keď takto robíme, začneme očakávať, že sa vesmír správa určitým spôsobom. Hoci Newtonov mechanický vesmír už nepanuje vo vedeckých kruhoch, vysvetliteľná príčina a pozorovateľný účinok sú stále nevyhnutnosťou každej udalosti, ktorá sa v konsenzuálnej realite považuje za možnú. Z tohto dôvodu vníma konsenzuálna realita mnoho zvláštností a sama sa trápne zamotáva, keď vysvetľuje udalosti pojmami ako „toto sa v skutočnosti nestalo“ alebo „toto nebolo možné“.

V chaotickom vesmíre, vo vesmíre ktorý magik vytvára a podieľa sa na ňom, je možné všetko. Čím sú úspešnejšie jeho sigiliá, tým viac chápe, že kozmos nie je rigidný, že poriadok, ktorým ľudstvo prikrylo chaos nie je pevnou štruktúrou, za ktorú ju považoval. Čím viac sigilizuje, tým viac si uvedomuje, že za optimálnych podmienok (dokonalý rituál) mu vesmír odpovedá. Magik informuje chaos a je ním informovaný. Zo šiestich funkcií mysle použitých v modeli sú K, D a E viac naladené na chaos, alebo inak povedané, nie sú podmienené konsenzuálnou realitou. Všetkých šesť funkcií je vo vzájomnom vzťahu a magik rozvíja štyri z nich, naladuje ich na chaos. Ja je dokonalé a netreba ho rozvíjať. C je potrebné skúmať a analyzovať. Šesť funkcií je nasledovných:

K. Ja (self). Počul som tvrdenia magikov, že jednotlivec je zložený z mnohých ja. Moje vlastné meditácie a prax, ktorá z nich vychádza naznačuje, že to je nebezpečné a neproduktívne hľadisko. Ja má mnoho rozličných funkcií, ale je stálym, nemenným zdrojom. Vytvára telá, aké chce, ale samé v sebe zostáva neovplyvnené okolnosťami a udalosťami. Magici, ktorí praktizovali exteriorizáciu, sa nehlásia k tvrdeniu o mnohosti ja. Mimo tela je obraz jasnejší; Ja je ja a ja je zdroj ja.

A. Časť teba, ktorá číta túto knihu, ktorá verí alebo neverí a ktorá žiada a túži. Je omnoho komplikovanejšia ako ja a je príbytkom vnútorného dialógu. Je egocentrická, inak by bola mŕtva spolu s organizmom, ktorý obýva.

B. Vedomie a vnímanie.

C. Cenzúrny mechanizmus (CM). Každému, kto kedy sníval, musí byť zjavné, že myseľ obsahuje cenzúrny mechanizmus. Človek sa často zobúda so silným dojmom zo sna, a aj tak je neschopný rozpomenúť sa na jediný detail. Cenzúrny mechanizmus je v akcii, odmieta A a B prístup k nočným podvedomým aktivitám. Funguje rovnakým spôsobom, ak sa A a B pokúšajú dodať informácie do podvedomia. Pokiaľ sa nedosiahla osobná rovnováha, CM pracuje v mene duševného zdravia jednotlivca a tají analytickej časti mysli nekonečno atavizmov a súhrn informácií nazbieraných jednotlivcom vo všetkých jeho životoch. Ľudia, ktorí fungujú iba v bežnej dimenzii, sú zmätení a príležitostne vystrašení sporadickými náhodnými zábleskami toho, čo leží za CM. Nie sú pripravení na stretnutie s niečím tak nesmiernym. Magikov *raison d'être* je dať zmysel svojmu vesmíru a to nemôže urobiť bez toho, aby sa nevystavil nebezpečenstvu dočasného šialenstva a konfrontácie s tými prvkami svojej duše, ktorým sa ostatní ľudia radšej vyhýbajú. Jeho motivácia je taká, že mu nedáva na výber nič iné, len riskovať.

D. Jedna z metód, ako obísť CM, je gnóza, magický stav podobný tranzu, vyvolaný buď excitáciou alebo inhibíciou tela. Zdá sa, že počas gnostického stavu myseľ samotná uzatvára CM rovnakým spôsobom, ako uzatvára analytické funkcie. Sigílium, pri ktorom strávil magik toľko času a námahy sa môže potom vtlačiť do podvedomých funkcií spolu so sensorickými údajmi rítu – farbou, zvukmi, vôňami, chuťami, atď.

E. Pod/nevedomie. Je to prakticky jediná časť mysle, ktorá je neustále bdelá, pri vedomí, dokonca aj počas hlbokého spánku a bezvedomia. Je to úložisko pamäti nepredstaviteľnej veľkosti. Žiadna skúsenosť, bez ohľadu na to, ako často sa opakuje alebo aká je nedôležitá, nezostane nezaznamenaná. Sú tam všetky údaje o tvojej minulosti a všetky tieto údaje sú prístupné každému, kto je pripravený pracovať na ich sprístupnení. V prípade sigilizácie magik nevyvíja žiadne úsilie na zaznamenanie sigília pod/nevedomím. To je automatická funkcia. Magik vyvíja úsilie na dosiahnutie gnózy, a tým uzavrie CM a analytickú myseľ. V momente bezvedomia alebo veľkého emocionálneho vypätia alebo blaženosti pokračuje pod/nevedomá myseľ v zaznamenávaní, ale analytická myseľ prestane zaznamenávať. To je magikova nápona na „zabudnutie“ sigilizácie.

Nejdem sa pokúšať vysvetliť spôsob, akým sigílium účinkuje na chaos, pretože tam číha len dogma. Dodal by som však, že ak magik má chápať samotnú sigilizáciu ako systém viery (čo ja robím), vôbec mu neuškodí, ak si nájde uspokojivé vysvetlenie sám pre seba. Subatomárna fyzika poskytuje mnoho zaujímavých uličiek na prieskum a človek by nemal zabúdať na (dnes slávneho) motýľa chaosu, ktorý zamáva krídlami v Pekingu a ovplyvní tým celý vesmír.

Akčné sigíliá

Jeden z problémov, pravdepodobne jediný problém s procesom sigilizácie, ako sa vyvíjal za posledných 70 rokov, je disociácia úmyslu a operácie. Priekopníci sigílií vždy zastávali názor, že je nevyhnutné, keď už je sigílium vytvorené a zhomtnené (akoukoľvek metódou), aby operatér zabudol prinajmenšom prácu, ktorú za tým účelom vykonal a ak je to vôbec možné, zabudol na sigílium samotné potom, čo ho zničil alebo odoslal do riše magického (nevedomého) vedomia. Z tohto dôvodu si niektorí sigilizátori zvolili systém vytvárania sigílií a ich skladovania s mnohými ďalšími, vyťahujú ich potom náhodne a nabíjajú ich bez znalosti účelu. Má to požadovaný účinok oddelenia zamýšľaného výsledku od práce, ale tiež triešti užité energie. Je to len o málo viac ako užitočný experiment.

Sú dva druhy sigilizátorov. Tí, čo to už chvíľku robia a tí, ktorí len začínajú experimentovať. Prvá skupina naráža len na málo ťažkostí, s výnimkou osobného štýlu a elegancie techniky. To sú ťažkosti, ktoré si znalci každého druhu na seba sami privolávajú (zväčša zo zábavy) a nie sú to problémy základnej techniky. Druhá skupina, zväčša kvôli neistote, trpí podstatnejšími problémami a najmä kvôli nim sa uskutočňovali experimenty s akčnými sigíliami.

Počiatočným predpokladom pre tento systém sigílií je, že intelektuálne vstupy obvykle zapojené do tvorby sigília sa úplne odstránia. To vyžaduje skôr dve magické operácie ako jednu. Tieto dve operácie rozškatuľkujú vytvorenie sigília do prvého rituálu a jeho nabíjanie do druhého, uľahčujú tak proces nabíjania bez vedomej stimulácie spomienok na jeho účel, a keďže táto metóda vytvárania sigílií produkuje skôr abstraktné ako symbolické tvary, omnoho ľahšie sa vstupuje do stavu pozitívneho ne-túženia a pracuje „bez chtivosti výsledku“.

V tomto bode treba poznamenať, že som s touto technikou experimentoval len na skupinovej úrovni a že som ju nikdy neuskutočňoval sólo, hoci prinajmenšom teoreticky by v tom nemal byť veľký rozdiel, s výnimkou poznámok o opustení individuálnej identity (pozri bod 12 nižšie). Aby som zbytočne nenaťahoval, uvádzam osnovu rituálu.

Osnova rituálu

1. Operatéri dôkladne definujú cieľ sigília.
2. Namieša sa kadidlo, ktoré sa použije len pre túto prácu.
3. Spraví sa hudba a nahrá sa, použije sa len pre túto prácu. (pozri tiež bod 10 nižšie).
4. Veľké čisté plátno sa upevní na stenu chrámu.
5. Vyberú sa farbivá vhodné pre prácu rukami a umiestnia sa do otvorených nádob pri plátne.
6. Osvetleniu sa venuje špeciálna pozornosť, či už sa jedná o tradičné, kedy treba použiť mnoho sviečok alebo lúčov, alebo pôjde o stroboskopy a iné myseľ ohýbajúce vynálezy ríše zla.
7. Kadidlo, hudba a osvetlenie treba prichystať tak, aby sa im po rozsvietení alebo zapnutí už nemusela ďalej venovať žiadna pozornosť.
8. Otvorenie: Rítus vo vnútri rítu zostavený na základe dohody účastníkov. Jeho funkcie sú:
 - a) vytvoriť náladu rítu;
 - b) započatie rítu;
 - c) silou pripomenúť operátorom úmysel rítu;
 - d) umožniť zdieľanie silnej posvätnosti.
9. Odmlka, v ktorej si každý vyvolá svojich spojencov, bohov, démonov alebo čokoľvek iné.
10. Spustí sa hudba. Operatér, ktorý zostavuje pásku, musí mať na mysli aktivity, ktoré sa počas nej budú odohrávať (pozri ďalej) a musí zaistiť, že páska je aspoň taká dlhá ako rítus od tohto bodu do konca.
11. Aby si navodili účastníci gnostický stav, začnú víriť. Toto je samostatná technika a musí byť niekoľkokrát, dokonca i mnohokrát precvičená predtým, ako sa použije rituálne. Najlepšie je začať pomaly, stanoviť si rytmus, a potom postupne zrýchľovať, pokým sa ramená nezdvihnú vytvorenou odstredivou silou. Túto rýchlosť treba dodržiavať, zatiaľ čo je pozornosť sústredená na predmet rítu, oči sú otvorené. Skúsení exponenti môžu v tom istom čase nôtiť mantru. Pravdepodobná dĺžka tohto procesu závisí od štyroch premenných:
 - a) sila posvätnosti,
 - b) účinok vytvorený osvetlením, kadidlom a hudbou,
 - c) náchylnosti jednotlivých účastníkov,
 - d) chaos, ale menej ako jedna hodina by bola plytvaním.

Vírenie je technika, ktorá sa najčastejšie používa na privodenie schopnosti kráčať po žeravých uhlíkoch. Ak cítiš, že si pripravený to urobiť, dosiahol si požadovaný stav (pred použitím vírenia v rituáli je užitočné pripraviť chôdzu po ohni, aby si človek sám dokázal účinnosť tejto techniky). Gnostický stav sa dosiahol, ak zmizne vedomie vlastného tela a „ja“ je centrovane do tela alebo úplne exteriorizované.

11a. Potiaž s týmto druhom rítu je zorganizovať prechod medzi prvou a druhou činnosťou, najmä ak každý jednotlivec dosahuje požadovaný stav mysle v inom čase. To znamená, že prechod je postupný a že niekedy prebiehajú obe činnosti súčasne.

12. „Jeden za druhým, ako sa do toho dostal“ prestane víriť (nie náhle, aby nedošlo k závrati) a udržuje koncentráciu na predmet rítu, pristupuje k plátnu, zamaže si telo farbou a prenesie ju na plátno, použijúc pritom všetky možné časti tela, okrem rúk a chodidiel, ktoré zanechávajú rozpoznateľný a symbolický odtlačok. Ako sa ďalší účastníci zapájajú do tejto činnosti, všetky idey individuality tela a samého seba sa vzdávajú v prospech jedného tela, jedného ja, jedného organizmu s úmyslom. V myšliach účastníkov by nemal byť žiaden rozdiel medzi mojím telom a твоjím telom, týmto ja a tamtým ja. Všetko je jedno telo, bez ohľadu na to, či je ruka, čo maže, alebo čie je stehno, čo farbu prijíma. Toto odovzdanie, toto dočasné opustenie identity jednotlivcov má štyri výhody:

- a) v neprítomnosti individuálneho ja nejestvuje vnútorný dialóg;
- b) v neprítomnosti individuálneho ja sa dá ľahko sústreďovať pozornosť;
- c) paradoxne neprítomnosť individuálneho ja uľahčuje exteriorizáciu, pretože človeka opustila predstava samého seba, vlastniaceho určité telo, ku ktorému musí nevyhnutne zostať pripútané. Byť mimo vlastného tela je ideálny stav na vytváranie magických účinkov;
- d) v neprítomnosti individuálneho ja človek automaticky zabúda, že vykonáva rituál a to mu ponecháva voľnosť pôsobiť v prítomnosti, je neobmedzovaný a nezaťažovaný štruktúrou rítu; to je vynikajúci bonus, to sa snaží dosiahnuť každý praktický ritualista.

Táto časť rítu by mala pokračovať tak dlho, pokiaľ jej účastníci dokážu udržiavať koncentráciu a pokiaľ nie je každý spokojný s operáciou.

13. Vykoná sa záver, vypracovaný dopredu na základe dohody. Jeho funkcie sú:

- a) zabezpečiť, že všetci účastníci sú vycentrovaní vo svojich telách;
- b) uzavrieť koncentráciu na predmet rítu;
- c) priviesť rítus do konca.

Ritualisti opustia chrám, umývajú sa a relaxujú vo vzájomnej spoločnosti. Prvý rítus je ukončený, abstraktné sigílium je vytvorené a teraz by mal nastať interval niekoľkých dní, ak nie týždeň alebo dva, pred začiatkom druhého rítu.

Pre rituál nabitia je mnoho možných štartovacích bodov a závisia najmä na metódach práce, ktoré uprednostňujú účastníci. Môžu napríklad uprednostňovať prácu so samotným sigíliom, napriek tomu, že jeho fyzická veľkosť môže byť z praktického hľadiska trochu nevhodná. Môžu použiť veľkú farebnú fotografiu, alebo dokonca video obraz so zvýraznenými farbami. Nech sa rozhodnú pre čokoľvek, uchýlia sa potom k svojej obľúbenej metóde vrhnutia sigílium do chaosu, s cieľom aktivovať ho. Jediné ich obmedzenie je, aby nevenovali účelu sigílium žiadnu úvahu a aby bol chrám vybavený so zreteľom na tento fakt.

Druidov uzol alebo Zločin pred časom napísal Thessalonius Loyola

(Zosnulý Thessalonius Loyola napísal tri magicky ladené básne, prvé dve z nich: Kniha o jablku, ktoré chcem zjesť a Spievajúca žubrienka, boli nedávno publikované. Tretia, Druidov uzol, vydaná až v roku 1991 sa zaoberá problémami nastolenými exteriorizáciou (známou aj ako „Skúsenosť mimo tela“) v protiklade k astrálnemu cestovaniu a iným druhom imaginárneho cestovania.

Loyola bol úzkostlivý v používaní slov a interpunkcie – všetko, čo nie je bežné, je znakom, ktorý poukazuje opačným smerom ako zmysel, ktorým sa uberajú slová. Použitím takýchto metód bol schopný vyjadriť niekoľko predstáv naraz, jednu vo vnútri druhej. Techniky exteriorizácie uvedené v texte sú prepletené podobne, čo je vzhľadom k zložitosti predmetu sotva prekvapivé.)

Uvažoval si, drahý čitateľ, niekedy nad tým, prečo žiješ vo vesmíre, kde všetko, čo robíš rád, je zlé pre zdravie tvojho tela a kde si dokonca nemôžeš ani ovoňať vlastný krk bez pomoci nejakého sofistikovaného vynálezu určeného na tento účel? Alebo prečo každý vyskakoval kvôli nejakému chlapíkovi, ktorý premenil vodu na víno, ale nikto si nevšimol, keď si premenil plutónium na ovsenú kašu, aby si dokázal jednu zo zjavnejších magických paradigiem? Zmätený? Tak to si potom v správnom vesmíre, či ma čítaš alebo nie. Nie je zvláštne, že zmätok by mal vyskakovať z ich poriadku a jasnosť z nášho chaosu? Mier z našich dogiem temnoty a boj z čistoty ich cieľa? Trikrát pľujem do oka ich spirituality! Moja spiritualita nechce, aby ju niekto našiel – kvôli, aby ju nechali samú. A kde by sa malo nájsť moje ja? Isto, nie je to moje telo, akurát som si tu prenajal miesto. Isto, ocitnem sa kdekoľvek, kde mám záujem byť, častokrát v mnohých kde a kedy v rovnakom čase a priestore (ale nikdy nie v muche na stene). Dávaj si pozor na oči! Dodávajú ti vzhľad pripútanosti k samému sebe a to je lož, ktorú nepovedia ani tvoje nohy. Poteš svoje oči a strat' sa v ich hlúpom žmurkaní. Kde začína tento uzol? Začína pred časom.

Málo vedomostí je nebezpečná vec (v správnych rukách). Nebezpečnejšie je nevedieť vôbec nič – byť bez akýchkoľvek vedomostí aspoň o nejakom vesmíre. Neznalosť látky alebo priestoru, sily alebo času. Málo vedomostí bolo o ja, ešte zbaveného okov. Ja bolo vtedy ničím a nič sa nezmenilo. Pre mystika nemusí byť vo vesmíre nič, pre čarodejníka sú dve veci. Ja a neja. Ja vníma vesmír do existencie, aby vnímalo samo seba. Tu uzol pokračuje. Na začiatku boli slová a slová boli nepochopené. Slová boli môj a ja. Môžem vlastniť moje ja tak ako vlastním svoje telo a čižmy? Moje ja je slobodné, môže obsadiť čokoľvek, čo vníma, ale častejšie si vyberie pobyt v nejakej živej veci, kúpe sa vo vlnách vnímania.

Čarodejníci, podobne ako námorníci sú spriadačmi vlákien. Druidov uzol nie je čarodejníkova priadza. Thanateros je uzol alebo pavučina smrtiaceho jedu, do ktorej sa musia zapliesť všetci, čo hľadajú rozkoš. Telo to tak robí a ja sa prizerá.

Nie som sám na tejto planéte, ale čudujem sa, kde sú ostatní.

Mágia ako exaktná veda bola snom malomysel'ných. Tento uzol nie je *matematikou* kryštalizácie, je to zmätok vedomia zmeny.

Ponímam svoje ja a zisťujem, že ma zaujíma moje telo. Záujem je jóga, pripútanie dvoch vecí, jarmo ja a tela. Blázon, ktorý naháňa bohatstvo, nemôže byť oslobodený od zlata. Ale keď jazdím na koni, môj nedostatok záujmu mi umožňuje zosadnúť. Telo sa nedarí ma zaujať, keď spí, a vtedy sa hrám, s čím len chcem. A keď telo zomrie, strácam úplne záujem a odchádzam preč bez toho, aby som povedal aspoň „ďakujem za všetky vnemy“. Pamätám si.

„Poznaj sám seba“ pri tomto uzle vôbec nepomáha. Vnímam svoje ja v dlhých meditáciách a strážim sa pred šialenstvom.

Sú tri dvadsiatky rokov dost' pre bastarda čas? Dost' času na múdrosť? A je čas zlodejom, ktorý odnesie tvoje telo a tvoje spomienky, ponechávajúc tvoje ja vo vákuu? Nequequam vacuum! Thanateros! Morituri non salutandem!

Moje telo sedí v trojuholníku zrkadiel, pred ním sviečka. Jeho nahota kŕmená hubami. Za ním telá dvoch spriaznených duší obsadzujú zvyšné uhly. Ja sedím za mojimi očami, teší sa z dlhého pohľadu na obraz tela, potom si sadne za oči obrazu a teší sa z dlhého pohľadu späť na telo. Ja si vyberám iný obraz z mnohých dostupných a sadne si za ich oči, pozerá späť do nekonečného trojuholníka a telo oslepne. Ako ďalší môj trik obsadím obraz spriaznenej duše a hľadím odtiaľ do trojuholníka exorcizmu. Robím to mnohokrát, vždy prinútený, aby som sa tam pozrel znova. Niekedy vidím telo, ktoré vytvára obraz, v ktorom som, a často vidím svoje vlastné telo zozadu, potešený, že je tam nejaké iné ja, hľadiace skrze moje oči na odraz tela, ktoré už neobývam. Neskôr dávam obzvlášť dobrý pozor, aby som vedel, kto som.

Telo je kobka a myslenie je jeho symptómom. Uväznený v tomto tele som väzňom vnímania. Mimo tela som väzňom nevnímania.

Nedôverujem budúcnosti – budúcnosť je chaos. Dôverujem budúcnosti – budúcnosť je chaos. Nihil sine kaos.

V nejasnom šere večera stojím na jednej nohe, ruky vbok, na okraji hlbokkej rokliny, oči upreté dole. V tejto ásane, kde vietor hravo ohrozuje ďalšiu existenciu tela, potichu rozjímam o odpútaní sa zo zeme. Moja hrôza zapožičia realitu budúcim meditáciám.

Telo koná, čo sa mu povie. Jediným zločinom je plytvanie.

Celý ten čas udržujem môj pohľad v oboch smeroch, dávam si pozor na vrúcnosť, moju a druhých ľudí. Horlivci kážu jednoduché vyriešenie tohto uzla bez toho, aby vôbec prečesli jediné vlákno.

Mal by som sa trápiť kvôli tomu, že len čo odhodím túto smrteľnú schránku, nejaký dementný čarodejník môže hrozne improvizovať na trúbke vyrobenej z jednej z mojich dvoch obľúbených stehenných kostí?

Začiatok uzla je koniec uzla. Jeden je jeden. Alfa a Omega sú klamstvom hmoty, trik bastarda času. Robí to vnímanie. Mal by som vnímať svoje ja vpletené do tela, presvedčiť svoje ja, že dve sú jedna, alebo by som sa mal zapísať ako outsider, aby som bol skutočne mimo všetkých vecí, ako si vyberiem? Žiaden stály príbytok.

preklad: vibro@pobox.sk